

Wat zegt Paulus in Romeinen 6:12-14?

Zoals Jezus leefde en leeft voor God (dat bewees en bezegelde Hij met zijn vrijwillige dood), zo moeten de bekeerde en gedoopte Romeinen zichzelf zien (6:11): als mensen die leven voor God – dankzij Jezus in hen en dus dankzij zijn gezindheid of geest in hen. De zonde heeft niets meer aan hen, want we luisteren niet meer naar de zonde (we zijn er dood voor).

Daarom is het echt niet normaal als christenen een zonde - welke ook maar - laten heersen in hun leven of toegeven aan zondige begeerten die in dit aardse leven nog wel kunnen opkomen (6:12).

Weet wie je nu bent (door de eenheid met Jezus) en handel daarnaar. Kies er steeds voor je handelen te laten beheersen door geloof, door God, door gerechtigheid (6:13). Door het geloof weten we immers dat we met Jezus delen in de opstandingskracht die God aan Jezus gaf en nu ook aan ons.

De zonde mag gewoonweg niet langer heersen over christenen (6:14a).

Ander bijbels beeld: door het geloof worden we verbonden aan Jezus, als lichaamsdelen van Hem, ons Hoofd (1 Korintiërs 12). Er is een werkelijke levende eenheid met Hem ontstaan! De kracht die in Hem werkte om voor God te kunnen leven, is nu ook voor (en zelfs in) de dopeling aanwezig en beschikbaar. Jezus kruisigde of doodde zijn normale menselijke verlangens als die tegen Gods wil waren. Heel duidelijk bleek dat bij de verzoeken in de woestijn en in Getsemané. Zijn leven werd beheerst door de krachtige keus *'niet mijn wil, maar Vaders wil'*. Diezelfde geest van zelfverloochening is nu beschikbaar voor jou, belooft de doop. Laat je dopen = laat je oude leven begraven en sta op om voor God te leven. Door de verbintenis aan Jezus (en aan de Vader en de Geest) kan het – want alles is beschikbaar voor dat nieuwe leven. We zijn het tweede Lichaam van Jezus op aarde. Zijn Gees-telijke lichaam – hoe zouden we dan kunnen doen wat onze Geest niet wil?

Als we het samenvatten zegt Paulus het volgende: Christenen moeten zichzelf zien als dood voor de zonde. De zonde is geen machthebber meer over ons. Die macht is gebroken en de zonde heeft niets meer over ons te zeggen. Wij hebben geen boodschap meer aan de zonde. Dankzij 'Jezus Christus in ons' zijn we nu immers (van binnen uit) positief gericht op wat God wil. Zo zijn we opgestaan in een nieuw leven. We leven werkelijk voor God! Door Jezus Christus zijn we veranderd! Dat is het passende zelfbeeld wat christenen van zichzelf moeten hebben.

Daarom mag bij christenen de zonde niet langer heersen in hun leven. Het is normaal dat we ons in dienst van God stellen om echt goed en rechtvaardig te leven. We zijn geen slaven meer van onze begeerten of van de zonde in ons, maar dienaars (slaven) van Jezus met zijn gezindheid in ons. Paulus vat het tenslotte heel kernachtig samen in de uitdrukking: *'u staat als christenen niet onder de wet, maar leeft onder de genade'* (6:14). Dit roept in het vervolg dan weer een nieuwe vraag op.

NB: Over de tegenstelling: **'niet onder de wet, maar onder de genade'** heerst veel misverstand. Paulus bedoelt, dat Joden en heidenen wel godsdienstig kunnen leven, maar dat het dan altijd de vraag is: leeft men **godsdienstig met of zonder geloof?** 'Onder de wet' is: leven met godsdienstige wetten maar zonder geloof. 'Onder de genade' is leven (ook) met Gods wetten maar in combinatie met geloof! Leven met God en zijn wet kan op twee manieren: zonder geloof of door geloof. Dit valt vaak ook samen met de tegenstelling uiterlijk - innerlijk. Dat tweëerlei leven komen we in de tijd van het Oude Testament (na de wetgeving) alle eeuwen door tegen. Zelfs al vóórdat de wet er was zie je die twee verschillende manieren van godsdienstig leven. Denk aan de geschiedenis hoe Abraham uit Hagar en hoe hij daarna uit Sara een kind kreeg. Het eerste kind werd niet uit geloof en het tweede wel uit geloof geboren. Denk ook aan de twee levenshoudingen van Ismaël en Izak binnen die ene familie. Het waren in feite twee manieren van leven met God. Ook later zien we steeds weer geloof en ongeloof binnen Israël naast elkaar. Bijvoorbeeld bij de twaalf verspieters: twee van hen geloven - zij denken geestelijk - maar de andere tien en de meerderheid van het volk denken vleselijk. Je komt het steeds tegen in de geschiedenis van Israël. Allen zijn godsdienstig, maar steeds geldt weer: *'niet alles is werkelijk Israël wat Israël heet'* (Rom 9:6). Dat betekent: niet allen zijn gelovigen. Ook al noemen ze zich gelovig en horen ze allen bij Gods volk – ze zijn niet allen kinderen van Abraham die leven in het geloof van hem.

Geloven is nooit te typeren als oppervlakkig 'godsdienstige plichten vervullen', maar is in de Bijbel altijd **'vertrouwen op God, dat Hij nooit het onmogelijke vraagt omdat Hij altijd met zijn kracht wil helpen zodat we kunnen doen wat Hij vraagt'**. Geloven is dus werkelijk samen leven met God als Vader en Koning, maar niet slechts 'leven met een wet'. Geloven is 'leven onder (door) genade' en niet 'onder (door) de wet'. Zonder dit echte geloof kun je Gods wil via zijn goede geboden wel horen en de goede wet 'hebben', maar je mist dan nog altijd de kracht om te gehoorzamen. Gods wet vraagt immers een geestelijke (hemelse) manier van leven in trouw en liefde. Daarvoor hebben mensen Gods geestelijke (hemelse) kracht nodig. En dat is de gave die God genadig wil geven. Dat is de belofte!

De uitdrukkingen 'leven onder de wet' en 'leven onder de genade' typeren niet het verschil tussen twee perioden die na elkaar komen. Ze typeren dus niet het leven in de tijd van het Oude Testament enerzijds en het leven in de tijd van het Nieuwe Testament anderzijds. Helaas wordt dit vaak gedacht. Maar dit is een denkfout. De twee manieren van leven waren en zijn in alle tijden aan de orde – zowel onder de Joden in de tijd van het Oude Testament als ook onder christenen vandaag.

Verduidelijking: Paulus schrijft aan de gemeente te Rome die hoofdzakelijk bestond uit bekeerde heidenen (de confrontatie met de Joden moest nog plaatsvinden). Het was dan ook niet zo zinnig hun aandacht te vestigen op het onderscheid OT-NT, maar wel op het verschil tussen godsdienstig leven mét geloof in Gods hulp en godsdienstig leven zónder dat geloof. Daarmee zette hij de echte godsdienst van Abraham en Mozes en de christelijke godsdienst (als verlengde daarvan) als genade zowel tegenover de toen en nu gangbare Joodse godsdienst (als 'wet') en ook tegenover de heidense godsdiensten (als 'wetten').

In feite verschilde de verworden of gedegenereerde Joodse godsdienst niet met de heidense godsdiensten. Bij allen moet de mens zelf klaar komen met

de godsdienstige wetten, zonder de goddelijke en hemelse hulp (genade) daarbij. Ze zijn allen te typeren als 'wet' (zonder geloof in Gods hulp om die wet na te leven).